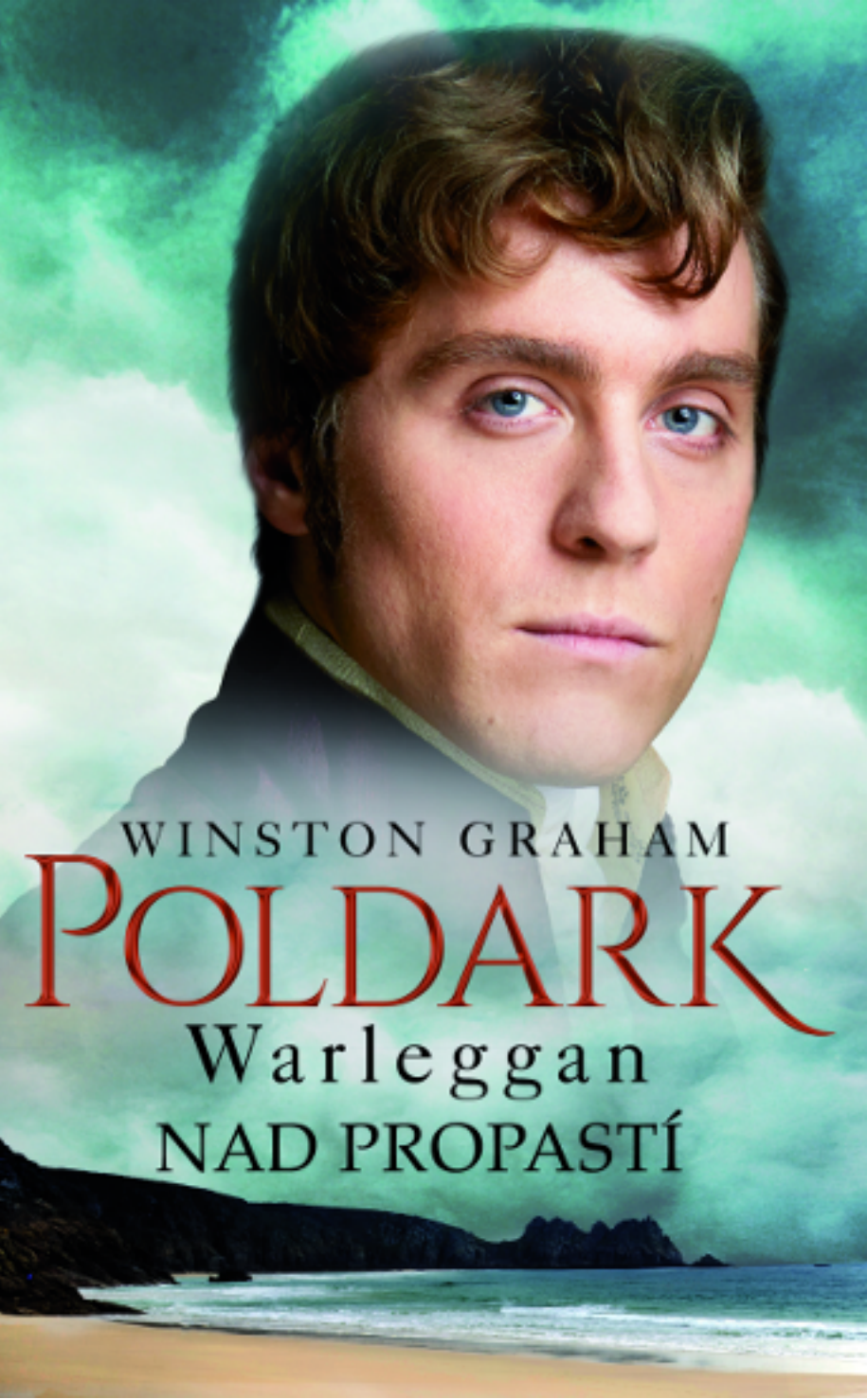

A movie poster for the television series 'Poldark: Warleggan'. The top half features a close-up portrait of Winston Graham, who plays Ross Poldark. He has light brown, wavy hair and blue eyes, looking directly at the camera with a serious expression. He is wearing a dark coat with a light-colored collar. The background behind him is a dramatic, cloudy sky with shades of green and blue. The bottom half of the poster shows a coastal scene with a sandy beach, white waves crashing against dark, rocky cliffs under a cloudy sky.

WINSTON GRAHAM

POLDARK

Warleggan
NAD PROPASTÍ

Warleggan

NAD PROPASTÍ

PRAHA 2017

Přeložili:

LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Winston Graham: Warleggan – Nad propastí

Vydání první

Copyright © 1953 by Winston Graham

All rights reserved

Cover image of Jack Farthing: Photography Ellis Parrinder © Mammoth Screen Limited 2016.

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2102. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Poldark - Warleggan vydaného nakladatelstvím
Pan Books, an imprint of Pan Macmillan Londýn v roce 2008

Český překlad © 2017 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková

Korektorka Marie Kejvalová

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0625-4

BARONET

Praha 2017

WINSTON GRAHAM

Warleggan

NAD PROPASTÍ

Román z Cornwallu v letech 1792–1793

Peteru Lathamovi

KNIHA PRVNÍ

Kapitola první

V trojúhelníku mezi městem Truro a vesnicemi St. Ann's a St. Michael, ležícími na jižním pobřeží Cornwallu, se na sklonku osmnáctého století nevedl nijak rušný společenský život. V šesti velkých domech tu sice sídlili příslušníci místní lepší společnosti, ale momentální okolnosti jejich vzájemným stykům příliš nepřály.

Ruth Treneglosová, rozená Teagueová, která žila v nejstarší a nejvýchodněji položené usedlosti Mongoose House, se sice zpočátku usilovně snažila navazovat a udržovat čilé styky s místní honorací, ale po porodu prvního dítěte ztratila značnou část své někdejší elegance a její poněkud drsný a neomalený manžel John se zajímal jenom o lov. A jeho otec, starý pan Treneglos, byl sice vzdělaný a sečtělý, ale už tak hluchý, že ho ani v nejmenším nezajímalo, co se děje v předních pokojích jeho rodového sídla. V nejrozhlednějším, ale zároveň nejzanedbanějším domě zvaném Werry House vytrvale přibýval na váze a říhal chlípny sir Hugh Bodrugan. Společnost mu dělala jeho nevlastní matka, lady Constance Bodruganová, která byla tak mladá, že by klidně mohla být jeho dcerou. Tato náruživá chovatelka psů však věnovala veškerý čas jenom svým chlupatým miláčkům a od rána do večera nemluvila prakticky o ničem jiném než o nich.

V západní části pomyslného trojúhelníku se nacházel honosný paladiánský dům Place House, vystavěný na počátku století, v němž žil ovdovělý, bezdětný baronet sir John Trevaunance. Nedaleko od něj se rozkládalo sídlo Kille-

warren, které vypadalo ze všeho nejvíc jako velký statek a jež obýval pan Ray Penvenen, muž ještě bohatší a opatrnější než jeho soused.

Mezi nimi se nacházely ještě dva domy – jeden přímo na pobřeží a druhý o kus dál. Vzhledem k tomu, že stály blízko sebe a že v obou žily mladé manželské páry, dalo by se očekávat, že jejich obyvatelé budou toužit po nějakém společenském rozptýlení. V obou domácnostech však bohužel citelně chyběly peníze.

Nádherný, teple působící Trenwith House byl vystavěný na lehce vyvýšeném místě, chráněném vzrostlými stromy, a obýval ho Francis Podark s manželkou Elizabeth, jejich téměř osmiletý syn a Francisova prateta Agatha, která byla tak stará, že všichni už zapomněli počítat, kolik je jí vlastně let. O tři míle dál na východ se nalézal šestý a nejmenší ze všech domů – Nampara. Šlo o praktickou georgiánskou stavbu, která sice nikdy nebyla náležitě dokončena, ale nepostrádala jistou osobitost a zvláštní kouzlo, jimiž se vyznačovali i její majitelé – Ross Poldark, jeho žena Demelza a jejich synek Jeremy, jenž nedávno oslavil první narozeniny.

První dva z těchto šesti domů byly plné psů a dětí, v dalších dvou nechyběly prostředky k pořádání společenských událostí, ale jejich obyvatelům k tomu chyběla potřebná vůle, a v posledních dvou by se zase našla vůle, avšak nedostávalo se peněz. Proto když v květnu roku 1792 přišlo do pěti z uvedených domácností pozvání od majitele šesté usedlosti na slavnostní večeři pořádanou čtyřiařnadvacátého dne tohoto měsíce, vyvolalo to všeobecné překvapení a také řadu dohadů. Sir John Trevaunance všem sousedům napsal, že by rád využil návštěvy své sestry, která se na něj přijela podívat shodou okolností v době, kdy u něj pobýval i jeho bratr Unwin, poslanec britské dolní sněmovny.

Tento důvod k setkání připadal pozvaným sousedům natolik bezvýznamný na to, aby prolomil několikaleté zvyklosti, že si při četbě pozvánky pomysleli, jestli sir John ne-

sleduje nějaký jiný, nevyřčený cíl. Přinejmenším Demelzu Poldarkovou jeden možný záměr napadl.

Když pozvánka dorazila do Nampary, Ross byl ve svém novém dole, kde teď trávil skoro všechnen čas, a tak netrpělivé Demelze nezbylo nic jiného než počkat, až se její manžel vrátí domů.

Zatímco si připravovala suroviny na lehkou večeři – k níž pravidelně usedali až po osmé hodině – horečně uvažovala, jak asi skončí tento nejnovější a zřejmě asi poslední riskantní podnikatelský záměr jejího manžela. Rodový důl Volnost, který se nacházel na útesu nad mořem a v němž majitel Nampary v sedmaosmdesátém roce znovu zahájil těžbu za pomoci šesti dalších investorů, dosud prosperoval, ale před rokem Ross prodal polovinu svého podílu a všechny získané peníze utopil v dalším počínu – v novém dole.

Ten mu však zatím přinášel jen zklamání. Nechal do něj nainstalovat úplně nové čerpadlo, které bylo dílem dvou mladých strojníků z Redruthu a naprosto plnilo veškeré jeho očekávání, jenomže až do hloubky třiceti sáhů, kam se kdysi dostali předchůdci nynějších horníků, byla všechna ruda vytěžená a nové chodby, které muži razili v hloubce čtyřiceti a padesáti sáhů, nabízely jenom chudý nekvalitní materiál, z něhož nekynul vůbec žádný zisk. Přitom čerpadlo pracovalo na plný výkon a spotřebovávalo spoustu uhlí. Pokud se situace nezmění, pomyslela si Demelza, s každým dnem se nevyhnutelně blíží chvíle, kdy v údolí znovu zavládně ticho a nový stroj začne postupně rezivět.

Zaletěla pohledem k oknu a zjistila, že Ross míří přes zahradu k hlavnímu vchodu společně se svým bratrancem Francisem, který byl zároveň jeho společníkem. Oba muži spolu zaujatě hovořili, ale Demelza poznala podle výrazu v manželově tváři, kterou takto pozorovala skoro každý den, že k žádnému převratnému objevu v dole nedošlo.

Zvedla do náruče Jeremyho, jenž při svých prvních snaživých vratkých krůčcích málem strhl ubrus ze stolu, a vy-

šla s ním před dům, aby oba muže uvítala. Do sukně barchetových šatů se zelenými proužky se jí okamžitě opřel vítr a rozvlnil ji.

Když se k ní muži přiblížili, ozval se Francis.

„Demelzo, vy snad nikdy nedospějete. Vypadáte na sedmnáct. Dneska jsem k vám neměl v plánu chodit, ale zatraceně jsem se potřeboval nadýchat čerstvého vzduchu. A mám dojem, že bych tu ozdravnou kúru mohl zakončit šálkem čaje.“

„To jste se za celý den dostal ven na vzduch teprve teď? Doufám, že jste nebyl dole v šachtě.“

„Teď je to podruhé. Podzemí prozkoumával zase jen Ross, se stále stejným výsledkem. Mám dojem, že se Jeremymu vyklubal další zoubek. Když jsem ho viděl naposledy, měl podle mě jenom tři.“

„Sedm!“ opravil ho Ross. „Dostal ses na tenký led.“

Všichni se zasmáli a vešli dovnitř. Malý Jeremy se postaral o to, aby se první část posezení u čaje točila jenom kolem něj, ale potom přišla do salonu paní Gimlettová a odvedla ho pryč, takže dospělí měli větší klid k hovoru. Demelza – poněkud udýchaná a s neposlušnou kadeří, která jí padala do očí – si nalila druhý šálek čaje.

„A je vám opravdu líp, Francisi? Ta horečka už úplně ustoupila?“

„Byla to jenom chřipka,“ odpověděl Francis. „Chytili jsme ji všichni, ovšem mně bylo nejhůř. Choake mi pustil žilou a předepsal mi jezuitský prášek, ale navzdory jeho léčbě jsem se uzdravil,“ dodal ironicky.

Ross se v křesle uvolnil a natáhl před sebe dlouhé nohy. „Proč sis nenechal zavolat doktora Enyse? Je nesmírně ochotný, má moderní vzdělání a sleduje všechny nejnovější lékařské poznatky.“

„Ojakživa se o nás staral Tom Choake,“ zabručel Francis. „Podle mě jsou všichni doktoři stejně jenom šarlatáni, jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet. Kromě to-

ho, pokud vím, má náš přítel Enys nějaké problémy kvůli Johnu Ellerymu.“

„Co s ním je?“

„Prý ho bolel zub, ale Enys mu vytrhl hned tři, a navíc mu vydoloval i kořeny, jak má ve zvyku. Choake se pokaždé spokojí jen s vytažením korunky, jak víš. Tentokrát však Dwightova metoda nějak selhala a Ellery se od té doby nemůže zbavit bolesti.“

Do hovoru se v tu chvíli vložila Demelza. „Když sem včera Dwight zaskočil, připadal mi nějak ustaraný.“

„Bere si všechny svoje neúspěchy až příliš k srdci,“ ozval se Ross. „To je podle mě v téhle profesi vždycky na škodu.“

„To je na škodu v každé profesi,“ poznamenala Demelza, která si dávala nesmírný pozor, aby se při tom na svého manžela nepodívala.

Francis ironicky zvedl obočí a Demelza ve snaze vyplnit krátké ticho, které pak nastalo, zvedla z krbové římsy obálku.

„Dostali jsme pozvánku, Rossi! Jen si to představ! Právě v nynějších těžkých časech. Mám dojem, že to bude hodně slavnostní večer. Asi bychom se na to měli pořádně obléknout. Co na to říká Elizabeth, Francisi?“

„Od Trevaunanceových?“ zeptal se Francis, zatímco se Ross začel do textu. „Ano, taky jsme ji dnes dostali. Starouš si s přibývajícimi šedinami začíná libovat v extravagancích. Ale jak sira Johna znám, určitě tímhle šílenstvím sleduje nějaký cíl.“

„No, přesně tohle mě taky napadlo,“ poznamenala Demelza.

„Jaký cíl?“ podivil se Ross, který mezitím zvedl oči od papíru.

Francis zaletěl pohledem k Demelze, ale ta nechala odpověď na něm. „Jsme nemilosrdní, Rossi,“ zasmál se Francis. „Tvoje žena a já. Penvenenova neteř Caroline je záro-

veň dědičkou svého strýce a Unwin Trevaunance se ji už dva roky snaží ulovit. Možná při té slavnostní večeři chtějí oznámit, že ji konečně skolil.“

„Neměl jsem tušení, že se sem to děvče zase vrátilo.“

„Mám dojem, že přijela z Oxfordshiru někdy minulý týden.“

„Jenomže pokud by se mělo oznamovat její zasnoubení, neměl by tu slavnostní večeři pořádat pan Penvenen?“ po-
divila se Demelza. „Rossi, kdysi jsi mi slíbil, že mi koupíš knihu o společenské etiketě, ale doteď jsi to neudělal.“

„Naprosto se bez ní obejdeš. Jsem daleko radši, když se moje žena chová přirozeně a nenechává se svazovat nějakými umělými pravidly.“

„Ray Penvenen by nikdy neuspořádal žádný večírek, ani kdyby šlo o jeho vlastní zasnoubení, takže tohle by nás nemělo odrazovat od rozvíjení jakýchkoliv dohadů,“ prohodil Francis.

„Vy tam samozřejmě půjdete?“ zeptala se Demelza.

„Když jsem dnes odpoledne zaskočil domů, zdálo se mi, že Elizabeth měla v obličeji odhodlaný výraz,“ odpověděl Francis.

„Pokud se ti dva skutečně chtějí dát dohromady, doufám, že to myslí vážně,“ ozval se Ross. „Jestliže tu Caroline Penvenenová zůstane delší dobu, Dwighta to dost znervózní. Moc rád bych ji viděl pevně připoutanou k Unwinovi.“

„Slyšel jsem, že když tu byla naposledy, něco se mezi ní a Enysem odehrálo, ale doufám, že je natolik rozumný, aby se na ni neupínal,“ dodal.

„Připadá mi, že žádný muž se nechová rozumně, pokud nemá dost rozumu žena,“ prohodila Demelza.

Ross zvedl hlavu a v obličeji se mu objevil pobavený výraz. „To je trefná poznámka. Mluvíš z vlastní zkušenosti?“

Zadívala se mu do očí. „Ano, Rossi, z vlastní zkušenosti. Jen si představ, jak by se kvůli mně zesměšnil sir Bodrugan, kdybych mu to dovolila.“

Teprve když Ross svou otázku vyslovil nahlas, uvědomil si, že by se mohla vztahovat i na jeho manželství s Demelzou. A byl rád, že na ni zareagovala právě takto. Vůbec se však nezamyslel nad tím, že ještě před dvěma lety by ho nic podobného nenapadlo.

Zhruba ve stejné době, kdy Ross s Francisem mířili z domu do Nampary na čaj, seskočil George Warleggan před Francisovým sídlem Trenwith House z koně. Při pohledu na něj by nezasvěceného člověka vůbec nenapadlo, že je to vnuk kováře a první potomek svého rodu, který získal takové vzdělání, jaké bylo vyhrazeno pro příslušníky lepší společnosti. Jeho šaty však jasně vypovídaly o něčem, co chtěl mladý Warleggan zastříti. Žádný venkovský šlechtic by se totiž neoblékl na odpolední návštěvu tak honosně jako on, dokonce ani tehdy, kdyby chtěl udělat hluboký dojem na paní domu.

Hospodyně paní Tabbová ho uvedla dovnitř a chvatně se vydala pro paní Poldarkovou. George se mezitím procházel po hale, poklepal bičíkem o kožené jezdecké boty a prohlížel si portréty Francisových předků, zavěšené vysoko na stěnách. Chudoba nynějších obyvatel tohoto sídla působila úplně jinak než chudoba manželů Poldarkových žijících v Nampaře, která ležela o tři míle dál. Francis a Elizabeth si teď možná nežili o nic lépe než jejich příbuzní, ale pár let neutěšené finanční situace se na stavu tohoto vznešeného alžbětinského domu nijak nepodepsalo. George zíral na úchvatné okno se stovkami malých skleněných tabulek, když vtom za sebou uslyšel kroky. Otočil se a spatřil Elizabeth, jak schází po schodišti do haly. Když zachytila jeho pohled, viditelně zpomalila a poněkud váhavě došla dolů.

„Proboha, Georgi... když mi paní Tabbová řekla... Nemohla jsem uvěřit...“

„Že jsem se skutečně odvážil přijít,“ dokončil větu mís-

to ní a uctivě se sklonil k její ruce. „Měl jsem cestu kolem, takže jsem přinesl svému kmotřenci dárek k narozeninám. Říkal jsem si, že tohle bych si snad mohl dovolit.“

Elizabeth si od něj váhavě vzala balíček, který jí podal. „Jenomže Charles bude mít narozeniny až za několik měsíců.“

„K těm minulým. Je to opožděný dárek, ne předčasný.“

„Ví Francis...“

„Že tu jsem? Ne. A i kdyby? To dětinské nepřátelství trvá už příliš dlouho. Jsem tak šťastný, že vás zase vidím, Elizabeth. Myslím to vážně. Tak nesmírně šťastný...“

Usmála se na něj. Sice jí nezrůžověly tváře jako ještě před pár lety, ale jeho obdiv ji očividně potěšil. Nevěděla, nakolik je George upřímný člověk, ale byla přesvědčená, že jeho city k ní jsou nelíčené. Všimla si, že George je o něco podsaditější, než když se viděli naposledy, takže se dalo usuzovat, že až dospěje do středních let, stane se z něj zavalitý muž. Způsob, jakým jednal s Rossem, sice odsuzovala, ale k Francisovi se choval naprosto poctivě a k ní s neutuchajícím obdivem.

V zimním salonku rozbalila dárek, který jí předal, a uvnitř krabičky našla zlaté kapesní hodinky. Rozpačitě se mu je pokusila vrátit, zaskočená jeho přehnanou štědrostí, ale nechtěl o tom ani slyšet.

„Zatím je uložte do nějaké zásuvky, pokud máte dojem, že je na ně ještě příliš malý. Ten spor mezi mnou a Francisem se ho netýká. A až vyrostete natolik, že je bude moct nosit, možná z nás všech budou zase přátelé.“

„Na té hádce jsem *já* žádný podíl neměla,“ prohlásila Elizabeth. „Žijeme tu teď velice skromně a já bych byla vděčná za všechny naše přátele. Ale znáte Francise stejně dobře jako já. Je ve svých citech naprosto nekompromisní... a kdyby se tu teď objevil, naše... přátelství by se ho mohlo dotknout ještě mnohem bolestněji než dřív.“

„Jinými slovy, pokusil by se mě odsud vyhodit,“ pozna-

menal George zvesela. „No, určitě si o mně pomyslíte, že jsem až přehnaně opatrný, ale nechal jsem svého sluhu na tom vyvýšeném místě u kostela v Sawlu. Kdyby viděl, že Francis míří domů, včas by mě varoval, takže se nemusíte bát, že by tady došlo k nějaké rvačce.“

Pokrčil rameny. „Možná jsem to ale neměl dělat, protože tím riskuju, že mě budete považovat za zbabělce.“

Elizabeth se posadila na podokenní sedátko a zadívala se ven na bylinkovou zahrádku. George ji pozorně sledoval jako podnikatel, který chce dojednat nějaký obchod.

„Ze všeho nejdřív vám chci poděkovat za laskavost, kterou jste projevil vůči mým rodičům. Matka se stále cítí velice špatně, takže když jste je pozval k sobě domů...“ začala Elizabeth.

„Kladl jsem jim na srdce, aby především vám nic neříkali.“

„Já vím. Otec se o tom zmiňoval. Ale stejně mi to napsal. A zdůraznil, jak pozorně jste se k nim během jejich pobytu u vás choval,“ řekla Elizabeth.

„Občas jsem... uvažovala, že je pozvu k nám. Jenomže Francis to nepovažoval za moc dobrý nápad –“ Rozpačitě se zarazila.

George se posadil a přiložil si stříbrný konec jezdeckého bičíku k bradě. „Elizabeth, nečekám od vás, že se postavíte proti Francisovi, pokud jde o jeho názory na mě a na tu naši hádku, ale nemyslíte si vy *osobně*, že je načase na všechno zapomenout? K čemu je nám to všechno dobré? Francis si pod sebou podřezává větev. Víte stejně dobře jako já, že kdybych k němu choval nějakou zášť, mohl bych ho hned zítra přimět ke krachu. Nijak mě netěší, že vám to takhle otevřeně říkám, ale pochybujete o tom?“

„Nepochybuju,“ odpověděla Elizabeth a tentokrát zrůžověla.

„Já bych si jenom přál, aby se tahle situace změnila. A s radostí bych k tomu nějak přispěl. Ale protože ta roz-

tržka přetrvává... Byl bych moc rád, kdybyste mi ji pomohla nějak urovnat.“

Elizabeth uvolnila západku na okně a trochu ho pootevřela – jen tolik, aby do místnosti pronikl lehký vánek. Její profil na pozadí hnědého závěsu připomínal dokonale vybroušenou kamej.

„Tvrdíte, že mě nechcete nutit, abych se postavila proti svému manželovi, a potom se mě snažíte přimět, abych byla na vaší straně –“

„Ne. Vůbec ne. Jenom si přeju, abyste se ujala role prostředníka.“

„Myslíte, že by to mělo nějaký účinek? Georgi, znáte Francise stejně dobře jako já. Je přesvědčený, že jste stál za tím soudním procesem s Rossem, že jste –“

„Ach, *Ross*...“

Jakmile to vyslovil, okamžitě poznal, že se uřekl, ale pokračoval dál. Snažil se však potlačit zášť, která se drala do tónu jeho hlasu.

„Vím, že máte pro Rosse velikou slabost, Elizabeth. Rád bych se ve vašich očích těšil stejné přízni jako on. Ale dovolte mi, abych k vám byl upřímný. Ross a já jsme se už od školních let nikdy v ničem neshodli. To je pro náš vztah podstatné. Vůbec se nemáme rádi. Ale z mé strany už v tom nic jiného není. Z jeho strany jde o chorobnou zášť. Vrhá se po hlavě z jednoho neštěstí do druhého, avšak za všechny tyhle rány osudu činí zodpovědným mě!“

Elizabeth vstala. „Tohle jste neměl říkat. Není od vás poctivé, že po mně chcete, abych to poslouchala.“

Možná by v tu chvíli zamířila přes salon ke dveřím, ale George stál vedle ní a neustoupil jí z cesty, a tak zůstala uvězněná v těsném okenním výklenku.

„Rossovi popráváte sluchu. Tak proč by nemělo být poctivé vyslechnout i mě? Dovolte mi, abych vám vysvětlil jeho situaci i všechny jeho kroky, jimiž se vyloučil ze společnosti.“

Elizabeth zůstala zticha. George však dobře věděl, že překonal první překážku, a tak pokračoval. „Ross je výbušný, zatvrzelý, zbrklý. To není moje vina. Problém tkví v tom, že se narodil do bohaté rodiny, jejíž předkové měli odjakživa peníze. Jenomže žádný bohatý člověk by se neměl chovat jako on. Před čtyřmi lety se pustil do té nešťastné tavírny mědi v Cornwallu. Z jejího krachu obviňuje mě, ale celý ten projekt byl už od začátku odsouzený k zániku. A když ten konec nastal, byl příliš hrdý, než aby požádal své přátele o pomoc. Místo toho, už tak dost zadlužený, podepsal směnku na tisíc liber za lichvářský úrok – která se dostala do rukou mému strýci, jak jsem se dozvěděl – a od té doby Ross tyhle peníze splácí. To mu ale nestačilo. Loni prodal polovinu svého podílu v dole, který mu vynášel pěkný zisk, a přiměl Francise, aby se stal jeho společníkem v tomhle dalším projektu, který není ničím jiným než bílým slonem. Vždyť důl Grace vytěžil už jeho otec před dvaceti lety! A až úplně ožebračí sebe i vás, určitě mě obviní, že jsem mu ze dne na den všechnu rudu v podzemí ukradl!“

V tu chvíli mu Elizabeth konečně unikla a přešla přes celý salonek ke dveřím. George určitě přeháněl, ale jeho slova nepochybně obsahovala část pravdy, která ležela kdesi mezi jeho a Francisovou verzí. Nikdy předtím se nesnažila ujasnit si, jaký vztah ji vlastně s Rossem pojí, ale zřejmě v něm bylo nějaké zrunko perverzity, protože teď při pohledu na odvrácenou stránku jeho osobnosti pocítila cosi jako uspokojení.

George za ní nevykročil. Místo toho řekl: „Víte, že jste jedna z nejkrásnějších žen v celé Anglii?“

Hodiny na krbové římse začaly odbíjet pátou. Když pak v místnosti znovu zavládlo ticho, odpověděla: „Kdyby to byla pravda jen z poloviny, byla by vaše poklona milá. Ale protože tu není Francis, myslím, že se to moc nehodí. Pokud vím –“

„Osobuju si jen právo říkat pravdu,“ skočil jí do řeči George a přejel rukou svou bohatě zdobenou vestu. Nepůsobil příliš sebejistě, ale rozhodně se nevzdával. „A tohle prostě pravda je. Často se pohybuju ve společnosti a můžu vás ujistit, že to nemíním jako prázdnou lichotku. Otočte se. Podívejte se na sebe do zrcadla. Nebo je možné, že znáte svůj obraz příliš dobře a už si to ani neuvědomujete? Muži to však vnímají. Nejen já. A vašich obdivovatelů i obdivovatelek by bylo daleko víc, kdybyste neseděla doma a častěji se objevovala mezi lidmi. Dokonce i teď slýchám, jak říkají: ‚Pamatujete si Elizabeth Poldarkovou, za svobodna Chynowethovou? *Taková* krasavice by se k vám hodila. Co s ní teď asi je?‘“

„Myslíte –“

„Kdyby mi to Francis dovolil, mohl bych mu pomoci,“ skočil jí do řeči George. „Ať si s tím svým dolem klidně dál hraje, když chce, ale ať si to ponechá jenom jako vedlejší činnost. Kdysi jsem za ním přišel s nabídkou teplého výnosného místočka. Teď bych mu mohl dohodit hned dvě. Není na tom nic nečestného. Zeptejte se svého faráře, jak přišel k místu ve svém kostele. Nebo majora ve vašem batalionu. Tak, že se za ně ve správný čas na správném místě přimluvil nějaký dobrý přítel. Tohle... živení pro vás není. To není žádný život. Tuhle chudobu si nezasloužíte – nemusíte ji snášet!“

Elizabeth zůstala zticha. Ať už si o Georgeových lichotkách myslela cokoli, bylo zřejmé, že se Warleggan dotkl citlivého místa. Bylo jí teď osmadvacet a její krása nepotrvá věčně. Dokázala by spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát se od svých pětadvacátých narozenin objevila ve společnosti.

„Ach, Georgi, jste nesmírně laskavý. Nemyslete si, že to nevím. Uvědomuju si to tím spíš, že tím nemůžete nic získat. Já –“

„Naopak,“ přerušil ji George. „Můžu získat úplně všechno.“